

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra EN FAMILLE

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127434894864/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

„Hvorfor vil De ikke ryge i Aften — De ryger jo ellers altid?“ spurgte Holm hidsigt.

Han havde selv taget en Cigaret og stod med Futteralet overfor hende.

„Fordi jeg ikke er oplagt.“

„Skab Dem nu ikke. Dér — tag den!“

„Nej, jeg vil ikke!“

„Jo, Gu' skal De ryge!“ sagde han og lo tvungent. Og han tog den Cigaret, som han selv havde røget af, og stoppede den i Munden paa hende.

Hun havde rejst sig op, næsten kvalt af Røget og hans Voldsomhed. Laura hviskede til Foersom:

„Bryd Dem bare ikke om det. Han er utilregnelig i Aften, fordi hans Elskede er i daarligt Humør.“

Fru Nielsen vilde gaa; hun maatte tidlig hjem til Børnene.

Men hendes Stemme dirrede af undertrykt Graad.

Hendes Mand, der havde siddet gemt bag en Avis, fjærnt fra Begivenhederne, rejste sig som paa Kommando.

„Ja, naar Du endelig vil. Nu sad vi jo ellers saarart.“

Holm forsøgte Overtaleiser, men hun vilde gaa.

Da Nielsens var gaaet, begyndte Holm at fortælle Foersom vidt og bredt om dem. Han maatte ikke tro, at hun altid var som i Aften. Hun kunde være meget livlig og elskværdig; hun var hans Kones bedste Veninde. Det var sørgeligt med Nielsens. De havde været meget velhavende, men Manden, en stakkels Fyr, for Resten rigtig brav, var gaaet fallit, og nu var han hans Bogholder. Naturligvis kunde dette Forhold under Tiden trykke Fru Nielsen, der var meget stolt og let til at blive pikeret; hun bildte sig ind, at man så ned

paa dem, nu da de var fattige. Og naar saa dertil kom alle de Bryderier, hun havde i Hjemmet: de mange Børn, Sygdom, Pengesorger — saa var det naturligvis ikke saa underligt, at Humøret under Tiden kunde være mindre godt. Hun var ellers den dygtigste, mest energiske lille Kone, han havde truffet. Hvad hun gjorde for at faa Pengene til at slaa til derhjemme, kunde ingen ane.

Laura sad og saå stivt paa Manden, mens han fortalte, en Gang imellem smilte hun ironisk.

„Ja, vi sætter megen Pris paa Nielsens,“ føjede hun til efter hans Fortælling, „og Holm har virkelig været overordenlig nobel i det Forhold. Han har gjort utrolig meget for dem.“

Efter at have talt sig ivrig om Nielsens blev Holm træt. Han laa og døsede i en Lænestol, mens hans Kone og Foersom talte halvhøjt sammen. Klokkeren blev mange, og Foersom rejste sig for at gaa.

„Ja, nu er vist Gadedøren lukket“, sagde Fruen, „og Pigen er i Seng. Holm, gider Du følge Hr. Foersom ned?“

„Søde Laura, vær nu rigtig elskværdig — jeg er saa anstrængt i Dag — og følg Du Hr. Foersom ned; men for Guds Skyld tag noget om Dig, for det trækker saa slemt paa Trappen.“

Ude i Entréen stak Laura i et Par røde tyrkiske Tøfler og knyttede et blaat Tørklæde koket om Hovedet.

Mens de ledte efter Foersoms Stok, kom deres Hænder til at støde sammen, og deres Blik mødtes.

Inde fra Stuen hørtes Holms Stemme:

„Glem ikke Sjalet, Laura!“

„Deres Mand er meget omhyggelig for Dem.“

Atter saå de paa hinanden, og de kom til at le. Saa tog hun et Lys, der stod paa Konsollen.